

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У мороці на нього чатувало щось. Щось прадавнє й жорстоке скрадалося в п'їтмї, по-неволюючи його свїдомїсть. Воно не належало до цього свїту й з'явилося тут, щоб залякати його передвїчним, первинним холодом. Їх розділяв якийсь невидимий бар'єр, але він поступово стирався, щоразу як істота просувалася вздовж тієї межї, ніби випробовуючи його на мїцнїсть. Він не пам'ятав свого іменї.

Це було перше, що він забув, коли п'їтьма огорнула його тижні, місяці чи то віки тому. Потїм забув імена тих, хто так багато важив для нього. Відчував жах і відчай — просто через єдиний спогад, який виринав у пам'ятї, наче барабанний дріб: кілька хвилин крику, кровї та крижаного вітру. У тому примїщеннї із червоного мармуру та скла були люди, яких він любив; там загинула жїнка...

Загинула нібито з власної провини.

Чарївна жїнка з тендітними руками, схожими на золотих голубів, та він не мїг згадати її іменї. То була не її провина. То була провина чоловіка на тронї зі скла, який наказав охоронцевї мечем перерубати її плоть і кїстки.

Не було нічого в п'їтмї після митї, коли голова жїнки зі стукотом упала долї. Не було нічого, *окрім* цієї митї, знову, знову і знову, а ще тієї істоти, яка чигала поблизу, поки він зламається, піддається, впусить її всередину. Принц.

Він не міг пригадати, чи був то принц, чи він сам колись був принцом. Проте навряд чи. Принц не дозволив би відтяти голову тій жінці. Принц зупинив би лезо. Принц урятував би її.

Але ж не врятував і знав, що його ніхто не врятує.

Поза межами п'їтьми існував реальний світ. Його при-
мусив увійти в п'їтьму той, хто наказав убити прекрас-
ну жінку. І тоді ніхто не помітив, що він став не більше
ніж маріонеткою, яка намагається говорити й діяти, по-
при пута, які сковують розум. За те, що вони цього не
помічали, він їх ненавидів. Одна з емоцій, яку він ще
усвідомлював.

«Я не повинна була в тебе закохуватись». Так сказа-
ла жінка, а тоді померла. Вона не повинна була кохати
його, а він не мав наважитися покохати її. Він заслуго-
вував на цю п'їтьму, тому, коли невидимі пута спадуть
і те, що чигає на нього, накинеться, впиваючись та шма-
туючи... він на це заслужив.

Отож він залякнув у п'їтьмі, слухаючи крики, спогля-
даючи кров і удари плоті об камінь. Знав, що варто пру-
чатися, що *потрібно* боротися, перш ніж обруч із чор-
ного каменю стисне його шию.

Але в п'їтьмі на нього чатувало щось, і він не був годен
змусити себе довго опиратися.

Розділ другий

Аеліна Ешривер Галатінія, спадкоємиця вогню, улю-
блениця Мейли Світлоносиці й законна королева
Террасену, прихилилася до пошарпаної дубової стійки
й уважно дослухалася до звуків у корчмі, намагаючись
розрізнити вітальні вигуки, стогони та непристойний
спів. Попри те що за останні кілька років тут змінилося
кілька власників, це підземне кубло, відоме як «Льох»,
залишилося тим самим: неприємно задушливе, із запа-
хом несвіжого елю й немитих тіл, а завсідниками його
були покидьки та запеклі злочинці.

Чимало молодих лордів і крамарських синочків, котрі
чванькувато спускалися сходами до «Льоху», ніколи біль-
ше не побачать денного світла. Іноді це ставалося тому,
що вони хизувалися золотом і сріблом не перед тією лю-
диною; інколи тому, що були такі марнославні чи п'яні,
що вважали, буцімто можуть стати до бою і вийти з нього
живими. Іноді вони погано поводитися з котроюсь повією
в альковах обабіч зали й із власного досвіду дізнавалися,
яких людей насправді цінують власники «Льоху».

Аеліна відпила елю, що його кілька хвилин тому налив
їй у кухоль спітнілий корчмар. Водянистого й дешевого,
але принаймні холодного. Поміж чаду брудних тіл до неї
долинув запах смаженого м'яса й часнику.

У шлунку забурчало, але вона була не така дурна, щоб
замовляти їжу. По-перше, м'ясо тут було сuto завдяки

щурам у поближньому підворітті; по-друге, заможні відвідувачі зазвичай знаходили в ньому щось таке, через що прокидалися в уже згаданому підворітті з порожнім гаманцем. Якщо взагалі прокидалися.

Її одяг був замузаний, але досить пристойний, щоб привернути злодієву увагу. Тому вона пильно придивилася до елю, понюхала, а тоді відсърбнула й вирішила, що перейматися нема через що. Усе одно доведеться шукати їжу, але не раніше, ніж вона дізнається в «Льохі» те, що їй потрібно: що в біса сталося в Ріфтголді за той час, поки її не було. І якого клієнта Аробінн Гемел хотів побачити аж так, що ризикнув зустрітися тут, тимчасом як містом, наче зграї вовків, нищпорили жорстокі охоронці в чорній формі.

Їй вдалося прослизнути повз один із таких патрулів, коли бігла сюди, але вона встигла помітити гаптованого оніксового віверна на їхньому вбранні. Чорне на чорному — можливо, королю Адарлену набридло вдавати, що він не є загрозливим, і він видав королівський указ про відмову від традиційних шарлатового та золотого кольорів імперії. Чорний колір — для смерті, чорний — для двох його Вірдових ключів, чорний — для демонів валгів, яких він тепер використовував, щоб створити собі непереможну армію.

Спиною пробігли дрижаки, і вона випила решту елю. Коли поставила кухоль, її мідяно-руде волосся сколихнулося й заясніло у світлі кованих канделябрів.

З доків вона чкурнула на берег річки — до Тіньового ринку, де будь-хто міг знайти будь-що рідкісне, контрабандне чи цілком пересічне, і купила барвник. Заплатила крамарці додатковий срібник, щоб скористатися комірчиною в глибині ятки й пофарбувати волосся, ще

досить коротке, не відросле навіть до плечей. Охоронці, котрі стежили за доками, шукатимуть молоду жінку зі світлішими косами, тож не звернуть на неї уваги. Усі шукатимуть золотоволосу жінку, коли за кілька тижнів надійде звістка, що королівська оборонниця не впоралась із завданням — знищити королівську родину Вендліну й викрасти їхні плани військово-морської оборони.

Вона надіслала попередження королю й королеві Ілвею кілька місяців тому й знала, що вони вживуть належних заходів. Але ще до того, як вона змогла здійснити перші кроки свого плану, під загрозою залишалась одна людина — та сама, яка могла б пояснити, чому біля доків з'явилися нові вартові. І чому місто стало помітно тихішим, напруженішим. Принишклим.

Якби вона хотіла почути щось про капітана гвардії та про те, чи він у безпеці, то це було б саме тут. Треба було лише підслухати правильні розмови або поспілкуватися з правильними людьми. Яким же щасливим збігом обставин стало те, що вона побачила Терна, — одного з асасинів, до яких Аробінн був найприхильнішим, — той купував останню дозу улюбленої отрути на Тіньовому ринку.

Вона простежила за ним вчасно, щоб угледіти, як ще кілька Аробіннових асасинів збиралося в залі притону. Вони ніколи не робили такого — хіба тільки в присутності їхнього господаря. Зазвичай тільки тоді, коли Аробінн зустрічався з кимось дуже-дуже важливим. Або небезпечним.

Коли Терн із рештою прослизнули в «Льох», вона почекала на вулиці кілька хвилин, затримавшись у тіні, щоб побачити, чи не прийшов Аробінн, але їй не пощастило. Мабуть, він уже був усередині.

Тож вона зайшла, наступаючи на хвіст гуртові п'яних крамарських синочків, визначила, де сидів Аробінн, і, зробивши все можливе, щоб залишатися непоміченою та не видати себе, причаїлася за стійкою — і спостерігала за ним.

У каптурі й темному одязі вона була доволі непоказною та не привертала до себе зайвої уваги. Вона вирішила: якщо хтось виявиться таким дурним, щоб спробувати пограбувати її, то це означатиме, що він буде пограбований у відповідь. У неї закінчувалися гроші.

Втягнула повітря носом. Якби її народ тільки побачив: Приборкувачка диковогню Аеліна — убивця й кишенькова злодійка. Батьки та дядько, мабуть, перевертались у своїх могилах.

А втім. Дещо із цього всього було того варте. Аеліна звела палець у рукавичці, звертаючись до лисого корчмаря, і подала знак налити ще елю.

— Я б не радив тобі стільки пити, дівчинко, — почувла вона поблизу насмішкуватий голос.

Вона скося поглянула на чоловіка середнього зросту, який прилаштувався поруч із нею за стійкою. Упізнала б його і за старовинним мечем, якби не вгадала простацького, звичайнісінького обличчя. Рябувата шкіра, очі-намистинки й густі брови — усе це була звичайна машкара, під якою ховався нещадний убивця.

Аеліна сперлася ліктем на стійку та схрестила ноги в щиколотках.

— Вітаю, Терне.

Другий у команді Аробінна — або ж був таким два роки тому. Жалюгідний, пожадливий покидьок, який завжди був радий виконувати брудну Аробіннову роботу.

— Я знала, що це лише питання часу — коли один із псів Аробінна винюхає мене.

Терн сперся на стійку, і на його обличчі з'явилася глузлива посмішка.

— Якщо мені не зраджує пам'ять, ти завжди була його улюбленою шавкою.

Вона захихотіла, повернувшись до нього лицем. Обое були майже однакові на зріст — і завдяки стрункій статури Терн був напрочуд вправний у проникненні навіть у ті місця, які найліпше охоронялись. Корчмар, щойно помітив Терна, тримався подалі.

Терн схилив голову набік, жестом вказуючи на затінок у глибині зали.

— Остання кабінка біля стіни. Він закінчує з клієнтом.

Вона кинула погляд у тому напрямку. З боків зали містились алькови, ледь завішені шторами від натовпу, і вони кишіли повіями. Аеліна пробігла поглядом повз скорчені тіла, повз помарнілих жінок із порожніми очима, які сподівалися заробити собі на прожиток у цій гнійній дірі, повз людей, котрі спостерігали за процесом з найближчих столиків, — вартових та відвідувачів, охочих полупати очима на чужі втіхи й ласих до плоті. Там, біля стіни з альковами, стояло кілька дерев'яних кабінок.

Саме тих, за якими вона непомітно спостерігала від моменту свого прибуття.

А в найдальшій від світла кабінці... під столом виблискували відполіровані шкіряні черевики. Друга пара черевиків, зношена й брудна, стояла на підлозі навпроти першої, наче клієнт був ладен утекти. Або, якщо той ідіот, битися.

Він, поза всяким сумнівом, був доволі дурний, адже дозволив особистій вартовій залишатися на видноті та, немов маячок, попереджати будь-кого, хто міг це помітити, що в тій останній кабінці відбувається дещо досить важливе.